

Trikotniki

(kratka zgodba)

Marija Makeska

Prevod v slovenščino: Helena Fošnjar

drugebesede
||| |

drugizborovi
||| |

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Luk je oboževal matematiko, čeprav je imel komaj dvanajst let. Njegova soba je bila vsa polepljena z matematičnimi liki, geometrijskimi in trigonometričnimi formulami, pa tudi z ravninami na modrih stenah, od katerih je zaradi stalnega lepljenja različnih plakatov mestoma začela odstopati barva. Luk ni bil nedružaben deček, ki se nikoli ni igral s prijatelji – pravzaprav jih je imel veliko, no, čisto slučajno pa je bila njegova najboljša prijateljica deklica, Emma. Povsem platonski odnos sta gojila od vrtca naprej, in bili so trenutki, ko sta delovala kot neločljiva dvojčka. Ker nista imela bratov ali sester, sta se včasih klicala »brat« oziroma »sestra«. Glede na to, da nista bila v sorodu, sta bila drug drugemu celo precej podobna.

Luk in Emma sta živela v čudovitem starem mestu Leeuwarden, ali Ljouwert v frizijščini, edinstvenem starem kraju polnem rečnih kanalov, ki mu dajejo poseben čar. Luk, ki je zelo rad opazoval obliko stvari, je opazil, da je Leeuwarden poseben zaradi dejstva, da je najpreprostejša geometrijska oblika na svetu, trikotnik, del vsakega spomenika – mostov, zgradb, šole, kjer je bil sam učenec sedmega razreda...

Bilo je marca, tik pred začetkom pomladi, ko je po šoli razsajala epidemija gripe, in tudi Luk jo je dobil. Bilo je hudo, več dni ni mogel iz postelje. Njegova mama je bila samohranilka in je ves čas usklajevala službo in materinstvo s polnim delovnim časom. Sinova gripa jo je povsem izčrpala in ker je Luk zmeraj pozabljal vzeti svoja zdravila, se je odločila, da ga odpelje k zdravniku, preden se stanje še poslabša. Gripa pa je vztrajala kljub zdravilom in Luk je v postelji ležal tri tedne. Emma ga je pogosto obiskovala in mu prinašala domačo nalogo, vendar ni ostajala dolgo, da se ne bi okužila. Ob izteku tretjega tedna se je po telefonu oglasil Lukov učitelj in naročil, da mora Luk pisati test iz matematike. Mama je šolo skušala odvrniti od tega, vendar so vztrajali, naj Luk pride in piše kontrolko. To je bila njihova končna odločitev.

Luk je zamudil veliko pouka, zato se je zdelo nepravilno, da se mora v šoli pojaviti samo zato, da bo dobil nezadostno oceno. Veliko časa je preživel v postelji, kjer razen tega, da si je meril temperaturo in pil tablete ni počel nič drugega. Kakorkoli že, tistega jutra, ko je moral v šolo, se je počutil bolje.

Zdravnik, ki je bil prijatelj njegove mame, je redno preverjal, kako mu gre in se trudil biti dober vzor skrbi za zdravje. Luk ni odlašal in je doktorja poklical navsezgodaj. »Danes se počutim bolje, doktor. Najedel sem se in naspal, in mama mi pripravlja stvari za šolo.« Za seboj je vlekel dolg kabel stacionarnega žičnega telefona in medtem odprl omaro ter iz nje vzel hlače, jopico s kapuco in majico. Med oblačenjem je s telefonom v roki prišel v kuhinjo.

Lukova mama je nenevadno energično odprla hladilnik in mu hitro pripravila sendvič. Rutinsko je sedel za jedilno mizo in začel jesti z naglico, medtem pa s polnimi usti nadaljeval pogovor. »... pisati moram test iz matematike. Učitelj ne dovoli, da bi pisal kdaj drugič. Mama je sicer govorila tudi z ravnateljem, a še vedno mi ne dovolijo ponovnega testa... zakaj? Ker bi potem zaostajal za rednim poukom... Veliko domačih nalog me čaka, saj sem bil odsoten skoraj mesec dni... Hvala vam, prijazni ste, doktor. Naslednji teden pridem z mamo na pregled. Nasvidenje.« Telefon je odložil na mizo, si stlačil sendvič v usta, zgrabil nahrbtnik in oddrvel proti vratom. »Mami, se vidiva kasneje!«

»Tvoje kosilo!« je pohitela do vrat in mu dala sendvič. Luk se je ustavil, prišel nazaj po sendvič in ga dal v nahrbtnik.

»Ne hodi blizu drugim otrokom. V redu?«

»Ja, mami,« je odvrnil. Če se je strinjal ali ne, v vsakem primeru bo videl Emmo.

Ko se je po hodnikih zaslišal glasen zven staromodnega šolskega zvonca, je učiteljica razdelila kontrolke. Šla je mimo Luka, ki ji je za njenim hrbtom pokazal jezik v znak protesta, da je moral biti tam. Otroci so se tiho hihitali. Nato je pogledal na test: naloge so se navezovale na Pitagorov izrek, določanje prostornine geometrijskih teles, določanje dolžin stranic likov in določanje posameznih stranic likov. To ni bilo tisto, zaradi česar je prišel, in čeprav je imel na stenah svoje sobe vse tiste plakate, se ni nikdar naučil uporabljati formul. Pogledal je na uro. Bilo je četrť čez enajsto. Pogledal je okrog sebe in videl učiteljico, globoko zatopljeno v svoje misli, s pogledom prikovanim na prenosnik. Zabuljil se je v Emmin test. Sedela je tik zraven njega, vendar za drugo mizo. Opazila je, kaj počne in obrnila svoj list tako, da ga je lahko videl. Luk je nagnil glavo bližje njej in začel prepisovati odgovore. Bilo je 11 in 25 minut. Učiteljica je dvignila pogled in videla, da je Emma preblizu Luku. »Emma, posveti se testu.«

Emma se je premaknila nazaj, vedoč, da bo od učiteljice dobila nezadostno, če bo nadaljevalas tem, kar je počela. Luk je pogled obrnil proti svojemu testu. Narisal je visokega klovna v obleki trikotne oblike in mu dopisal ime, Joker. Bilo je 11 in 40 minut... nekaj sošolcev je oddalo svoje kontrolne naloge ... Luk pa je še naprej risal. Ob enjastih in 48 minut ... še več učencev odda teste. Luk je bil absolutno prepričan, da mu ne bo uspelo, zato se je odločil, da ga odda tudi sam. Razočaran je zapustil učilnico. Emma mu je sledila. »Kaj? Se sploh nisi učil?«

»Nisem mogel. Imel sem visoko vročino.« Hodil je proti glavnemu vhodu v šolo.

»Zdaj ti lahko pomagam,« mu je obupana sledila.

»Prepozno. Ampak hvala vseeno.« Bil je zatopljen v svoje misli in razočaran. Hotel je oditi. Emma je stala na hodniku in ga gledala. Zazvonilo je in morala je v razred.

Luk pa ni šel domov. Hotel se je sprehoditi po mestu, iti kamorkoli, od koder bi lahko prišel nekam, kamorkoli. Pomlad je prebujala ulične umetnike v središču Leeuwardna, ki so na ulicah že ponujali svoje izdelke za prodajo ter glasbenike z instrumenti, ki so igrali glasbo. Ljudje so jedli v kavarnah in restavracijah. Luka je pot vodila v park Princehof, kjer se je usedel, opazoval ptice kako poskakujejo naokrog in prepevajo, poslušal zvok reke in ljudi, ki so hodili mimo. Naenkrat je zaslišal znano klasično skladbo, ki jo je poznal od nekdej. To je bila romantična in strastna skladba *Na lepi modri Donavi*. Približal se je glasbenici, ki je sama sedela na mostu in igrala violino. Imela je okoli štirinajst let, nosila je smrdljiva oblačila, zavite je bila v odejo in imela umazan obraz. Beračila je. Ustavil se je, da bi užival v trenutkih njene čudovito odigrane skladbe. Takoj jo je spremenila v *Ljubezen na Donavi* in s tem brez besed zahtevala, da ji Luk vrže kovanec. Luk jo je gledal nekako čudno in ravnodušno, vendar z zanimanjem za glasbo.

»Všeč mi je tvoja pesem.«

Deklica, ki je beračila, je še naprej igrala, tiho in odločno, osredotočeno in nemoteno. Luk je pogledal v njeno prazno škatlo in zavohal, kako smrdi.

»Smrdiš. Nikoli ne bi vrgel kovanca v tvojo škatlo.« Ko je odhajal s ponosno dvignjeno glavo, ga je napadalno pogledala.

Hitro je zmečkala kroglo iz papirja in jo vrgla vanj. Potem je igrala naprej, videti je bila povsem mirna in osredotočena na svojo pesem. Luk se je obrnil, vedel je, da ga je zadela, vendar se je ona pretvarjala, da ga ne opazi več. Ko se je oddaljeval, je spet pogledala proti njemu in na njegovi jopici opazila s svinčnikom narisano belo piko.

Luk znamenja na svojem hrbtu ni opazil, toda bela pika se je zelo hitro širila. Ko je prišel do doma, mu je postal nahrbtnik pretežek in moral ga je sneti pred vhodom. Pogledal je svoje roke – spreminjale so ga v animirano, črno-belo različico samega sebe! Oddrvel je v kopalnico, da bi se znebil »beline«, toda namesto tega se je zmočil! Spreminjal se je v papir. Nemočno je stal pred ogledalom in kričal med opazovanjem kako postaja njegov obraz črno-bel. Hitro je stopil do sušilnika za roke, pritisnil tipko s trupom, in njegove roke so začele leteti povsod naokrog. Nagonsko je odhitel nazaj proti vhodu, dokler je imel še nekaj moči. Takrat je skozi vrata stopila mama. Luk ji je hitro izginil izpred oči, a ostal je v bližini nahrbtnika. Odšla je v kuhinjo. Medtem, ko je pospravljala torbico in vrečke iz trgovine, je Luk skočil izza vrat in izginil v notranjost svojega nahrbtnika.

Iz nahrbtnika se je zaslišal rahel hrup, dovolj, da je pritegnil njeno pozornost. »Luk? Si doma?« je pogledala naokrog. Na samolepilnem lističu zraven nje se je pojavil bel smeško in napis »Sem pri Emmi, učiva se.« Obrnila se je in pobrala listič. Zamislila se je. »Nikomur se ne bi smel približati ... Ne morem ga ustaviti. Saj vendar mora narediti domačo nalogo.«

Luk je stal pod lističem, ki ga je ravnokar napisal, odložil je svinčnik in nekajkrat globoko vdihnil. Pogledal se je. Nahajal se je v dimenziji papirja, kjer je bilo vse narejeno iz papirja, črnila in svinčnika. Naredil je nekaj korakov po papirju, kar tako, za preizkus. Breztežnostno se je zavrtel. Po okolici se je gibal ravno tako, kot je hodil na prostem. Približal se je trem trikotnikom, skočil na njih in se povzpел na najvišjega. Nalahno se je nasmehnil... in se nenadoma spet pognal navzdol »HURA!« S prsti je napisal veliko črko T, jo zagrabil za roke in začel plesati z njo. Ne zavedajoč se partiture *Ruskega valčka*, ki se je slišala iz daljave, je ples prilagajal ritmu. Potem je vesil svoje roke okoli črk in se ob tem srčno smejal.

Naenkrat je opazil vrata z napisom »ODPRI ME«... toda nikjer ni bilo nobenih ključev, razen črke P, ki jo je pobral in z njo odklenil vrata. Vstopil je... in padel v prostor, ki ga je vlekel navzdol.

Padel je na škatlo, narejeno iz samih trikotnikov. Nekoliko se je vzpel, in pomolil ven glavo, ne brez strahu. Joker, ki ga je narisal na svojem matematičnem testu, je iz ene izmed škatel z Lukovimi zapiski pokukal na plano, mahal je z rokami in reševal enačbe. Z očmi je preletel Luka, ne da bi vedel karkoli o njegovem naključnem padcu. »Mi lahko poveš, koliko je kosinus, če ima kot 26 stopinj?«

Luk ga je pogledal, ves pretresen.

»V redu, razumem. Nisi matematik.« Joker se je izkobacal iz škatle, hodil po prostoru in odločno štel. Nenadoma se je spet obrnil proti Luku. »Počakaj! Nisi videti trikoten.«

Luk je bil še vedno v šoku.

»Mimogrede, jaz sem Joker. Reševalec enačb. Od kod prihajaš, ovalni otrok?«

»Iz Leeuwardna,« je tiho odvrnil Luk.

»Iz Ljouwerta? Iz našega mesta? Želim si, da bi se lahko sprehodil po njem in ga videl vsega v barvah!« je bil Joker presenečen nad obiskom iz druge razsežnosti.

»Kako to misliš? Saj Ljouwert je v barvah.«

»Dobro vprašanje. Da, je v barvah, vendar samo za ljudi in živali iz barvne dimenzije.«

»Kje sem?« je vprašal Luk med vstajanjem iz škatle.

»V svojih matematičnih enačbah.«

»Ne razumem.«

»Saj pravim – v svojih matematičnih težavah,« je ponovil Joker potrpežljivo.

»Kje pa je to?«

»Ah, no... pojdi z mano in izvedel boš.« Joker je začel hoditi proti vratom, hkrati je štel na prste in delal zapiske. Luk je pohitel za njim in odprl vrata. Izza vrat je zasijala močna bela svetloba in Luk je vstopil prvi.

Ozrl se je naokoli in se takoj znašel v šoku. To je bilo animirano mesto iz trikotnikov! Ljudje so bili trikotni, avtomobili so bili trikotniki, vse stavbe so bile vse iz trikotnikov. »Joker? Zakaj je Ljouwert ves narejen iz trikotnikov? In zakaj ni barv?« je vprašal Luk.

»Vidiš? Povedal sem ti, da ne boš videl tistega, kar sicer vidiš v dimenziji barv...«

Luk je opazil, da ima vsak trikotnik zapisno matematično formulo. Na zadnji strani vozil so bile informacije o tem, koliko goriva porabijo, bili so podatki o tem, kako hitro gredo mimo oblaki, koliko toplote generira sonce, podatki o teži ljudi in o tem, kako hitro hodijo... na tisoče formul. Vsepovsod Luka so bile formule.

»Vau. Prav imaš, Joker.« Sledil mu je po ulicah. »Mimogrede, zakaj te kličejo Joker?«

»Dobro vprašanje. Čisto vse računanje na svetu opravim jaz.«

»Zakaj mi nisi prišel pomagat, ko sem te narisal na svoj matematični test?«

»Narisal si me? Hmm ... Ampak vedno sem bil tukaj.«

»Trikotniki so me prosili, naj določim dolžino njihovih stranic in izračunam njihov obseg...«

»No, trikotne teorije so preproste. Vse na svetu je sestavljeno iz trikotnikov. Razumeš?«

»Ja... malo.«

Joker je postal ob zidu. Vzel je svinčnik in začel pojasnjevati. »To je pravokotnik, ki ga razdeliš v ...«

»Dva trikotnika.«

»In ta dva trikotnika lahko razdelim v...«

»Veliko trikotnikov.«

»Vsak trikotnik lahko razdelimo na dva trikotnika, tako, da dobimo kot devetdesetih stopinj, potem pa določimo stranice s pomočjo Pitagorovega izreka.«

»O tem mi je govorila Emma! ... Iti moram, takoj moram rešiti enačbe ... ampak ne morem. Rezultate testov nam bo učiteljica posredovala jutri ... kako lahko pridem iz matematične knjige, Joker?«

»Ne moreš oditi,« se je histerično zasmel, kot da bi imel nekaj za bregom, potem pa nadaljeval s korakanjem po ulici, preverjanjem enačb in popravljanjem tam, kjer je bilo kaj narobe. Luk mu je sledil iz radovednosti, nujnosti in preprosto zato, ker ni vedel kaj drugega početi.

Joker se je sprehajal po parku Pricehof, kjer je preverjal zvoke reke, ptic in dreves ter vse ostalo, čemur se je lahko približal. Spet se je v daljavi slišal zvok violine. Ko se je Joker bližal mostu, je Luk prepoznal melodijo. To je bila njegova najljubša klasična skladba *Na lepi modri Donavi*.

»Ko bi le lahko prišel iz knjige,« je bil zamišljen Luk.

Joker ga je slišal in spremenil temo »Glasba! Ali ni to čudovito? Glasba in matematika gresta skupaj kot brat in sestra! Glasba ti pomaga, da postaneš pametnejši, matematika pa ti pomaga razumeti, da je vse na svetu povezano z glasbo!«

Joker je Luka odpeljal na most, kjer je igrala beraška deklica. Luk jo je prepoznal. »Spoznaj Constance, ona je naš navdih!« je Joker pokazal nanjo.

Luk se je počutil prevaranega. Z zvijačo so ga pretentali, da pride sem, po tem, ko jo je bil užalil.

»Zdravo,« je pozdravil s sklonjeno glavo.

Deklica – beračica je zaigrala jezno melodijo.

»Kako veš, da jo poznam?« je bil zaprepaden Luk.

»Leeuwarden je barven le v vaši dimenziji. Drži?«

Deklica je nenadoma prenehala igrati. Luk je ostal brez besed. Prišlo je do velikega neprijetnega premora.

»Zaigraj kaj lepega, Constance,« je Joker prekinil tišino.

Beračica je zopet zaigrala, tokrat znano in zabavno Straussovo *Anino polko*. Luk je bil jezen sam nase. Za razliko od njega pa je Joker poskakoval naokrog v ritmu glasbe z nasmeškom na obrazu, kakor otrok.

»Tako mi je žal, Constance... Nisem vedel, da si... «

»Deklica – beračica je spet nenadoma prekinila z igranjem.

»Zelo mi je žal,« je ponovil Luk.

Constance je zaigrala razglašeno, nadležno melodijo, zaradi katere so se zatresle zgradbe in most, njeno igranje je izzvalo velike valove na vodi in povzročilo potres.

»Prosim, pomagaj mi, priti domov.« Luk je bil resnejši kot prej.

Constance je nadaljevala z igranjem, ne da bi hotela prisluhniti Luku. Spoznal je, da njegovo moledovanje ne zaleže in se obrnil proti Jokerju, ki je bil dovolj oddaljen, da je do njega tekkel nekaj minut. »Joker, kam greš?«

»Ah, spet ti,« se je Joker obrnil k Luku, medtem ko je odločno in povsem nemoteno reševal svoje matematične enačbe.

»Počakaj! Ali nočeš, da sem tukaj?« Luk se je počutil samega, čeprav je bil Joker ob njem.

»Zaposlen sem,« je dejal.

»Zakaj se tavaš naokrog?«

»Ne tavam, temveč preverjam izračune v tem mestu.«

»Izračune? Zakaj?«

»Poročam Materi Naravi o tem, ali so vse elementarne sile narave še vedno v ravnovesju.«

»Želim si, da bi razumel vse, o čemer govoriš.« Joker je bil predaleč spredaj za Lucovo znanje.

»Saj boš. Nekega dne,« je odvrnil Joker med štetjem.

»Povej mi vsaj, kako lahko popravim enačbe, ki jih nisem rešil v šoli?«

Nobenega odgovora. Luk je potrpežljivo čakal na ulici in opazoval, Jokerja, ki se je vse bolj oddaljeval. »Misli z glavo,« se je nepričakovano obrnil.

Luk se je popraskal po glavi in za nekaj trenutkov obstal. Ko se je zazrl v trikotnike, je dobil idejo.

Bilo je že pol osmih zvečer. Emma je v pižami udobno sedela za pisalno mizo in delala domačo nalogo iz matematike. Na strani učbenika se je pojavil smeško. »Emma!«

Emma se je obrnila proti oknu. Ničesar drugega ni bilo razen teme in zaves, izza katerih je pihljal svež zrak. »Emma! To sem jaz, Luk! Ne pričakujem, da boš razumela, kje sem, ali da me boš prepoznala. Ampak vem, da me lahko slišiš.«

Emma se je v začudenju spet ozrla okrog sebe. Vstala je s stola in zaprla okno. »Sem v tvojem učbeniku za matematiko, Emma.«

Pogledala je na odprto stran učbenika. Luk se je nasmehnil, kot bi to naredil animiran črno-bel smeško. »Kaj?!« je skočila s svojega sedeža.

»Vem, da ne verjameš svojim očem, ampak to sem jaz, Luk.«

»Zažgala bom učbenik!« je skoraj zakričala.

»Ne, sestra, to sem čisto zares jaz. Če zažgeš učbenik, bom izginil, poleg tega ne boš mogla narediti domače naloge. Torej, prosim, potrpi minuto in me poslušaj.«

»Ne razumem, kako bi to lahko bil ti...«

»In vendar je res! Zdaj moram priti od tukaj, in samo ti mi lahko pomagaš.«

Naenkrat zazvoni telefon. Emma se oglasi. »Prosim?«

»Zdravo, Lukova mama tukaj. Spraševala sem se, ali je Luk še vedno tam. Ni me poklical, pustil je samo sporočilo, da bo s teboj, in da se bosta učila.«

»Kdo je?« je zašepetal Luk.

»Tvoja mama.« je zašepetala Emma nazaj. »Tukaj je. Veliko sva se učila in sedaj je skoraj že zaspal.«

»Lahko pridem po njega.«

»Nisva še končala z vsemi nalogami in zdaj je že pokonci.« Med pogovorom je Emma pogledovala proti Luku, »potrebovala bova celo noč. Moja mama mu bo pomagala, da se jutri pripravi za šolo.«

»Ga lahko dobim na telefon?«

»Ja,« je zašepetal Luk. Emma je odložila telefonsko slušalko na knjigo. »Zdravo, mami, ja, v redu sem, samo malo sem zadremal,« Pretvarjal se je, da ima zaspan glas. »Moram dohiteti zamujeno šolsko snov... Hvala ti, mami. Rad te imam.«

Telefonska zveza je bila prekinjena. Emma je bila še vedno v šoku. »Saj to si res ti!«

»Emma, poslušaj. Za veliko uslugo te prosim. Odnesi me jutri s sabo na učiteljičino mizo, položi svoj učbenik na naše matematične teste. In šteje do pet. Boš naredila to zame? Prosim?«

Emma je prikimala.

Bilo je že pol enjastih dopoldne, čas šolske malice. Emma je stopila v učilnico za matematiko in položila matematični učbenik na učiteljičino mizo ter z njim prekrila kontrolne naloge.

Štela je do pet, kot ji je bilo naročeno, potem pa pobrala učbenik in sedla na svoj sedež. Učiteljica je vstopila in videla Emmo, kako sama sedi za mizo.

»Emma? Ali nisi na malici z ostalimi sošolci?«

»Nisem lačna. Počakala bom na pouk.«

Učiteljica je vzela kup testov in pričela z ocenjevanjem. Medtem je Luk že skočil, popravil nekaj Emminih rezultatov in nadaljeval z reševanjem matematičnih enačb na svojem testu. Opazil je, da so strani začele hitro izginjati. Trudil se je dokončati, saj mu je jih je ostalo le še nekaj. Izbrisal je Jokerjevo risbo in zapisal zadnjo številko zadnje enačbe, ko je učiteljica z rokami pobrala njegov test. Ni imel časa, da bi se premaknil, in ostal je narisani v obliki smeška, poleg odgovora na vprašanje.

Učiteljica je njegovemu testu dodelila vse možne točke, napisala nanj veliko petico in se rahlo nasmehnila ob prisrčnem smešku. Test je označila z rdečo in ga odložila. Lukov smeško se je spremenil v žalostni obraz.

Čas za pouk. Lukov test je vzela Emma. Najprej je z nezaupanjem pogledala svojega. Imela je vse točke. Potem je pogledala še Lukovega in prepoznala njegovega barvnega smeška. Poskušala je izbrisati rdečo barvo, toda oznaka je bila napisana s črnilom. Skomignila je z rameni in obupala. Lukov obraz je izražal frustracijo. Napisal je: »Odpelji me na most in poišči dekle, ki tam berači. Pomagaj mi, da pridem ven.« Emma je pomežiknila in hkrati pozorno spremljala glas učiteljice.

Po šoli je Emma našla Constance, beraško deklico na mostu. Najprej je iz daljave zaslišala, kako nekdo na violino igra melodijo skladbe *Na lepi modri Donavi*. Ko se je približala Constance, se je napev spremenil v *Ljubezen na Donavi*, kar je pomenilo prošnjo za kovanec brez besed. Za trenutek je postala in ji prisluhnila, nato pa vrgla kovanec v dekličino škatlo. Beračica jo je ignorirala in nemoteno nadaljevala z igranjem čudovite melodije. Emma se ni premaknila. Vrgla je drugi kovanec. Constance se je brez besed zahvalila in zaigrala *Ruski valček*. Emma je stala in jo poslušala. Vrgla je tretji kovanec. Constance je zaigrala *Valček cvetja* Petra Iljiča Čajkovskega. Emma se je obrnila proti kanalu, pogledala navzdol, zagledala vodne tokove trikotnih oblik in ljudi, ki so hodili po nabrežju. Spet je prisluhnila Constance. Constance je ostala osredotočena na glasbo.

Emma ji je pokazala Lukov test in njegov žalostni barvni obraz. V škatlo je vrgla četrti kovanec. Constance je prenehala igrati. Emma je čakala, da bo nekaj rekla.

»Vzemite kovance in jih pospravite v svojo torbo,« ji je Constance končno dala navodila.

Emma je pogledala v škatlo. Štirje kovanci so bili vse, kar je imela. Bilo ji je neprijetno, a se je sklonila, vzela kovance in jih pospravila v torbico. Constance je z veseljem zaigrala *Dunajski valček*. Emma jo je opazovala in se nekoliko oddaljila od mostu. Njen nahrbtnik se je v hipu povečal in postal veliko težji. Odložila ga je na tla. Zgornji del se je odprl, pojavila se je Lukova rdečelasa glava in takoj za tem je cel prišel na plano. Emma je bila frapirana, toda ko je bil že zunaj, se je nasmehnila, izvlekla modri flomaster in si pobarvala lica. Oba sta se ozrla h Constance, ki je igrala svojo violino, in začela skakati in plesati v ritmu njene glasbe.

Ko je Luk prišel domov, je mama pila vodo s sladkorjem in točila solze. »Kje si hodil dva dni?«

Luk jo je objel. »Bil sem na zelo pomembnem poslanstvu.« Pokazal ji je test. »Se lahko grem zdaj igrat?«

Veselo se je nasmehnila in prikimala. Luk in Emma sta oddrvela v njegovo sobo, odprla vrata in šokirana obstala odprtih ust. Pred njima je bil Joker v barvah in meril Lukovo sobo z merilnim trakom.

»Čudovit je ta svet v barvah tukaj zunaj... hmm... ampak izmeriti moram – skoraj vse!«